

ABONY

Társadalmi, ipari, kereskedelmi és közgazdasági lap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egészévre	8 korona
Fél évre	4 korona
Negyedévre	2 korona

Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő

TEMESKÖZY GERZSON

Kiadótulajdonos

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint előfizetési és hirdetési díjak közvetlen a kiadóhivatalhoz küldendőek
— Nyilttér sora 1 korona. —

Ne ijedjünk meg

és különösen ne hallgassunk a sok ostoba, összevissza beszédre, melyek uton utfélen elhangzanak ilyenkor, a rekvirálások idején.

Mi a célja az államnak a rekvirálásokkal? Az hogy biztosítsa ne csak hősiiesen küzdő katonáink élelmezését, hanem a miénket is, akik itthon okoskodunk, bölcselkedünk és intézzük a háború és a népek sorsát a legcsekélyebb hozzáértés nélkül.

A legbékésebb időben is nehéz sorunk van így tavasz kezdetén, midőn ürülni kezdenek a zsákok, a hambárok, még olyankor sem ártana egy kis állami beavatkozás az élelmezés egyenletes, spekuláció mentes intézésére, mennyivel inkább indokolt az most, midőn mi magunk képtelenek vagyunk élelmezésünk biztosítására és gyengék vagyunk a spekuláció hajszája ellen védekezni, mely ellen folyton tele szájjal panaszkodunk s ha a gyámolító kezet érezzük magunk körül, gyanakodva nézünk rá.

Háborús időben csak a legelvakultabb önzés vihet rá egyeseket bizalmatlankodásra, mert amint a hadseregek teendőit, ügyét, sorsát a hadvezérek intézik, azonképen a mi dolgainkat is egy mindeneket áttekinthető felsőbb hatalomnak kell intézni, melynek intézkedései előtt fel-

tétlenül meg kell hajolnunk, ha győzelmünket biztosítani akarjuk.

Elképzelhetetlen kislelkőség itt, a magyar földön éhínségről beszélni. Kiteleltünk nélkülözések, nyomoruság nélkül és ha nem épen túl bőségben, ha étkezés közben nem is csöpög ujjaink között a zsír, de éhség nélkül kibírjuk ujig, ha minden itthon lévő lelkiismeretesen a szükség parancsaihoz alkalmazkodik.

Megvetésre méltó magatartást tanusítanak azonban sokan a készletek bevallásánál, a legfurfangosabb módokat eszelik ki a fölösleg eltitkolására, elrejtésére, nem gondolván meg, hogy az ilyesmikkel mennyi dolgot, bajt okoznak az eljáró hatóságnak, hogy mennyire megnehéztik a nemzeti védelem sikerében való közre működést; hogy azoktól, saját gyermekeiktől is elvonják a táplálékot, akiknek az idők és harcok viszontagságaiban arra oly nagy szükségük van; hogy mekkorra csapás lenne az az állam prestigere, ha földmivelő állam létünkre a kenyérben látnánk szükségget, inséget, csak azért, mert nincs elég lelki erőnk az állam, a nemzet érdekeinek kellő, parancsoló mérlegelésére, támogatására.

És ez annál visszatehetsőbb, mert a kormány

mig mindég keztyüs kézzel kezeli ezt a dolgot, még mindig megalkuszik és kiegyez a termelőkkel a saját szükségletüknek saját terményeikből leendő fedezésére. Pedig joggal következhet be, hogy a kenyérmagot az utolsó szemig össze kell szedni és közraktárakba helyezni, mert csak így történhet meg az egyenletes szétosztás a termelő, a munkás és a piacról élők között.

Magyarország népét kiéheztetni nem lehet sem az ellenségnek, sem kormányzati gyöngédségnek, sem pedig furfangnak; itt meg kell kapnia mindenkinek azt, a miért imádkozik: a mindennapi kenyeret, csak a mindennapit s ne többet addig, míg több nem jut.

Emelkedjen föl a lelke kicsinyhitűségekből, a durva önzésből minden termelőnek, gabona birtokosnak és lássa be, hogy ha itt öt millió ember jólakik, jólétben daskál, a haza veszélybe juthat, mert nem az az öt millió küzd, aggódik a hazáért, a nemzet sorsa fölött, hanem az a tizenöt millió, a ki amazok miatt szenved és éheznek.

De nem elég a kenyér egyenletes megosztása, azaz takarékoskodnunk is kell. Vigyázzon minden értelmes családfő arra, hogy abból egy morzsa se menjen veszendőbe. Nem röstellem bevallani, hogy ha néha megtörténik, hogy jólakom, haragszom magam-

ra, röstellem magam magam előtt, mert tudatában vagyok annak, hogy a fölöslegesen elfogyasztott élelemmel kevesebb van, kevesebb maradt a közös, nagy élestarban, mert azt hiszem, hogy ha én így gondolkozom, más is azt cselekszi s ez a tudat adja meg nekem azt a határtalan bizalmat, melyet nehéz küzdelmünk sikere iránt táplálok s amelyet ki nem beszélhet belőlem semmiféle busongó hazafi vagy kocza stratégia.

Becsüljük meg a kenyérmagot, de a fölösleggel ne zsugoriskodjunk, el ne titkoljuk, el ne rejtsük, mert ez alávalóság, hazárdulás.

Adja meg az Isten a mindennapi kenyerünket, de adja meg az is, akinek van, annak, akinek nincs.

Kössük ezt a magyar becsülethez.

Temes.

Adományok vöröskereszt kórházunk részére.

Gróf Keglevich Gáborné 100 K., N. N. 11 K., Gróf Keglevich Gábor 50 üveg sör, Perényi Ignác 10 liter bor, Richter Béla 200 drb. cigaretta, 200 drb. szivar, 2 nagy csomag gyufa, Véli Miksa 100 drb. cigaretta, Teszár Lászlóné 100 drb. cigaretta, Eisler Szidónia 1 párna, 2 drb. férfiing, 2 drb. lábbravaló, 2 drb. zsebkendő, Havas Endre 1 drb. alsónadrág, 1 drb. ing, Márton Etelka és Szücs Margit egy nagy csomag tépés. Özv. Korcz Pálné 11 kg. liszt, Tóth Beniaminné 2 kenyér, Dr. Blumgründ Naftaliné 50 drb. theasüte-

menny, 2 üveg bor, 1 üveg feketekávé, Róth Jakabné 1 kosár levestészta, Tóth Jmréné 1 zsák krumpli, 50 drb. tojás, Határ József 25 drb. tojás, Dr. Madarász Adorjáné 154 drb. sütemény, Dobos Károlyné 60 drb. sütemény, Piros Jánosné 60 sütemény, Richter Béáné 2 nagy tál rétes, Fábrián Istvánné 185 drb. sütemény, Háy Mórné 2 pénteken az ebédhez szükséges tészta.

Feketekávékat adtak: Béky Endréné, Kiss Zsigmondné, Ve-
verán Istvánné, Garass Mátyásné, Richter Béláné, Piros Jánosné, Wiener Ida, Rithnovszky Antalné, Altmann Gyuláné, Háy Nórné, Homoky Istvánné,

Fogadják a nemesszivű adakozók hálás köszönetüket.

Gondnok.

Négy orosz liba.

Háborus történet két lövészáró között.

Valahol messze, az orosz-lengyelországi harctéren, két lövészáró nézett egymással farkasszemet már napok óta. Az egyikben az orosz katonák ásták el magukat, a másikon tótajku népfelkelők ontották az áldást a muszkák fejére. Nem volt nagyobb a távolság a két lövészáró között, mint nyolcvan lépés és a biztos halál várt arra, aki fejét csak centiméterekre dugta ki az árokból. Csak akkor ropogott a puska, ha egyik-másik árokban mozgott valaki, akkor leadtak két-három lövést és azután ismét csend lett. Így volt ez már napok óta. Az oroszok is unatkoztak, a mieink sem igen érezték jól magukat, szerettek volna dolgozni, előbbre jutni pár méterrel, legalább is a szemközti ellenséges lövészárókig.

A tétlenség alatt még egy tovauszó felhő is esemény volt, hát még micsoda szenzációt keltett, amikor egyszerre csak a két lövészáró között megjelent négy fehér, karcsu, büszkén lépkedő orosz liba. Bátran mentek a kikkandikáló fegyveres árok között; amerre a libák jártak, az a libák szerint semleges terület volt. A bakák, akik az árokban nem igen jutottak libahushoz, izegni-mozogni kezdtek. A szemük felragyogott, szinte ki akartak ugrani a fedezékből, hisz, uram Isten, négy eleven liba tipegett előttük, nem messzebb, mint ötven lépésnyire. Az egyik oda is szólt a hadnagynak:

— Pan lájdnánt, megenni szeretek a libákat. Szép fehér libákat.

Libákról lévén szó, arra gondolni sem lehetett, hogy a libáknak lesz annyi eszük, és majd

a magyar lövészárók felé sétálnak. Nem, a buta libák pont a mező közepén járkáltak, de nem sokáig. A bakák, amikor már minden kint elszenvedtek a husos libácskák láttára, reszkiroztak egy pár golyót és piff, puff, lelőtték mind a négy libát. Szegény libák elfeküdtek a havas mezőn, a bakák pedig elkezdtek tanakodni, na, most már mi lesz. A libák, annyi bizonyos, már nem futnak el, de hátha az oroszok eszik meg az ő prédájukat. Ostromot nem előz meg oly beható tanácskozás mint azt, hogy ki, hogyan hozza el a lövészárókba a négy libát. Végre megszólal az egyik baka:

— Pan lájdnánt, kirek szipen, elhozok stiri libákat. Pecsenyet csinálunk arukban libákból.

Ezzel se szó, se beszéd, kimászik az árokból és hasoncsuszva kuszik a libák felé. Már el is éri az egyik liba nyakát, amikor látják a bakák hogy háttára esik, kettőt rug a lábával és azután elterül a földön. Az orosz golyó halálra találta. — A négy liba azonban még ezek után is a bakák minden vágyát képezte. Egy másik baka, mit sem törődve bajtársa szomorú sorsával, szintén hasmánt csuszva, nekivág a kockázatos utnak. Már-már a libáknál van, amikor egy jajszó hagyja el ajkát és ezzel vége. Az oroszok őt is eltalálták.

A zugsführer felsóhajt:

— Szegény Jano, te se eszel több liba!

De a következő percben a szakaszvezető kiugrik az árokból s ahogy a lába birja, fut a libák felé. Pillanat alatt elérte őket. Lehasal a földre, zsebéből zsineget vesz elő és összeköti a három legközelebb fekvő liba lábát, a zsineget a maga lábához erősíti és ezzel kuszik vissza az árok felé, maga után huzva a három libát. Épen az árok szélén van, amikor eldördül tulnan egy lövés, zugsführer kiált egyet, a golyó a vállát érte, de már tizkar is emelkedik az árokba, bekötözik és három sült libából a diszfatatot neki adják.

Ám a negyedik liba még ott maradt, három liba pedig kevés egy századnak. Hiába óvja a fiukat a hadnagy, az egyik vitéz, akinek nem jutott a pecsenyéből, kivágja magát az árokból s akár egy paripa, úgy száguld a halott bakához, aki görcsösen szoritotta kihült kezében a liba nyakát. — Most már nem törődve a hegyes orosz golyóval, lóhalálában szalad vissza a drága zsákmánnyal.

A libalakzinak vége volt. A bakák gyomra jóllakott, most jött a fekete leves: bosszút kell állni

a libáknak áldozatul esett két bajtársért. A mieink neki rohan-
tak az orosz lövészárókban és olyan tüzzel, aminőt még a háboru alig tudott felmutatni, verték el a port az oroszokon.

Nem is szuronnal mentek nekik, hanem a puskatussal. És addig verték, ütötték, püfölték az oroszokat, míg csak az utolsóban is lélek volt.

Négy orosz libának ez a háborus története. A bakák jólaktak, de az orosz lövészárók, amely napok óta keményen ellenállt a mieink támadásának, a derék népfelkelőké lett.

Mi ujság?

— **Elöléptetés.** A király Dr. Márton Lajos, magyar nemzeti muzeumi örnek ideiglenes nyugalomba vonulása alkalmából, az intézetnél kifejtett *fáradhatlan és hasznos* tevékenysége elismerésül, a magyar nemzeti muzeumi igazgatóőri címet és jellegű adományozta. A nagy képzettségű tudósnak őszinte üdvözlésünket tolmácsoljuk az igazán megérdemelt előléptetés alkalmából és melegen óhajtjuk, hogy egészségének mielőbbi helyreállításával tovább munkálkodhassék nemzeti művelődésünk sikeres előmozdítására.

— **Közgyűlés.** F. hó 8-án tartott közgyűlésen Papp Péter főjegyző előterjesztett egy alispáni rendeletet a község lakossága gabona szükségletének fedezésére vonatkozólag, mely szerint a mintegy 6000. m. mázsa gabona szükséglet áráért a képviselőtestület anyagi felelősséget kell hogy vállaljon, a mi a főjegyző javaslatára el is fogadott. A Kis Mihály tónál lévő út részlet az illető birtokosoknak átengedett. Rafael Gusztáv és Farkas József kórházi ápolási díjai elengedtettek.

— **Előadás.** Tegnap egy úr a városházán előadást tartott a zöldség termelésről. Sajnáljuk, hogy a sajtót nem értesítik ilyenről, mely pedig leghivatottabb az ily dolgok interpretálására, minthogy mindenki nem mehet el az ilyesmiket meghallgatni.

— **Egyleti élet.** A kaszinó ma délelőtt 10 órakor tartja évi rendes közgyűlését, melyen végérvényes határozatok hozzatnak, tekintettel arra, hogy a közgyűlés másodizben hivatott egybe.

— **Cegléd város pótdóója** az 1914. évi 94¹⁰/₀-ról 94³³/₀-ra emelkedett, vagyis 0²³/₀-al, ami elenyészően csekélység.

— **Hadba vonultak** özvegyei és árvái hatóságilag összeírtnak, az ilyenek összes okmányokkal jelentkezzenek az anyakönyvi hivatalban.

— **Népfelkelők behívása.** A népfelkelésről szóló 1886. évi XX. t. cz. alapján a m. kir. honvédelmi miniszter elrendelte az 1877, 1876, 1875, 1874

és 1973 évben született és annak idején a sorozó vagy felülvizsgáló bizottság által fegyverképteleneknek talált egyének összeírását. Ezen népfelkelésre kötelezettek összeírása ez év április 5-től május 4-éig fog történni.

— **Rekvirálják a be nem jelentett tengeri készleteket.** A földművelésügyi miniszter elrendelte az önként be nem jelentett tengeri készletek rekvirálását. A rekvirálást a közigazgatási hatóságok végzik, melyek elsősorban a háztartási és a gazdasági szükséglet címén visszatérhető készlet mennyisége tekintetében is határoznak. Márczius 15-éig vagyis az önkéntes bejelentés napjáig elsősorban azokat a készleteket foglalják le, melyek az Országos Gazdasági Bizottság javára való önkéntes bejelentés mellőzésével február 15 és 23-ika közti időben adásvétel tárgyai voltak.

— **Gyilkosság.** Megrendítően véres családi dráma játszódott le folyó hó 2-án Szolnokon. Deme János, egy 53 éves nyugdíjazott Máv. málházó agyonlőtte testvérénjét, a 73 éves özv. Jedernik Józsefnét szül. Deme Katalint, kivei évek óta közös háztartásban élt.

— **A népfelkelők bevonulása.** Illetékes helyről közlik: Több fővárosi lap közölte, hogy az 1915-i népfelkelési szemlén alkalmasnak talált népfelkelők bevonulási idejét Bécsben két turnusban állapították meg, még pedig március 15-ére és április 15-re. Jóllehet e közlemény Bécs keltezésével jelent meg, mégis, hogy félreértések ne támadjanak, jónak látjuk közölni, hogy e két bevonulási nap csak az ausztriai népfelkelőkre vonatkozik és az 1915-i népfelkelési szemlén alkalmasnak talált magyarországi népfelkelők bevonulási idejét később fogják megállapítani.

— **A harctéren eltűnt katonák.** A honvédelmi miniszter elrendelte, hogy a hadkiegészítőkerületek a velük közölt eltűntekről névjegyzéket szerkesszenek és azt az illetékes községi előjáróságoknak esetről-esetre haladéktalanul küldjék be. Ezek nevei az anyakönyvi hivatal folyósóján kifüggesztetnek s így fölösleges a nagy utánjárások az eltűntek sorsa iránt.

— **Az elesettek exhumálása és hazaszállítása.** A belügyminiszter tudatja a törvényhatóságokkal, hogy a hadsereg hadtápkörletében eltemetett holttestek exhumálása és elszállítása iránt a kérvényt mindenkor az illető hadsereg hadtáparancsnokságához kell intézni, amely kellő vizsgálat után határoz és amennyiben az engedélyt megadja, felhívja a folyamodót, hogy a tervbe vett exhumálás idejét táviratilag idejekorán jelentse be. Az érvényben levő szabályok értelmében a korelában, himlőben, kiütéses tifuszban, pestisben, vörhenyben és differiában elhaltak hullájának exhumálása és elszállítása egy év eltelte előtt nem engedélyezhető.

— **Nagy bajok vannak most mindenfelé a kék-kövel,** mert a készletek kicsi-

Csarnok

BETEGEK.

Irta: Sas László.

A szanatorium nagyterme teli volt emberrel. Beszélgetésük lármájából csak valami egyhangu, halk zugás hallatszott ki az erkélyre. Hárman ültünk ott kint a tenger fölött és csendben, mozdulatlanul hallgattuk azt a kellemes zugást, ami a fényes terem-ből szűrődött ki és összeolvadt a tenger morajlásával. Ketten, én meg Péter ott ültünk az erkély hátsó részén, gubbaszkodva, megbujva a sötétben, Márta meg kihajolt az erkély korlátján. A tenger ott hullámozott alattunk, ott veszekedtek a fényes taraju fekete hullámok a parttal s mi, három felreugrott, beteg, halkszavu ember néztük őket és hallgattunk.

Mindnyájunk lelkébe belé-szállott az a mélységes nagy nyugodtság, ami megülte az egész mindenséget s amiben el-tompult minden, ami diszsonáns, amiben belészürkült minden szín s a csöndbe olvadt minden hang.

Az ilyen estéken, (mert voltak ilyen estéink) beláttuk mindnyáján, hogy így jó: így félreesve, szenzációk és vágyak nélkül élni. Nem lázadóva nyugodtunk bele ebbe, mert jaj, rég elmúlt már a lázadó kedvünk, hanem beláttuk, hogy egyszer végre megnyugodhassunk valamiben, hogy egyszer végre mondhassuk valamire: ez rendben van, ez így jó. Milyen jó is volna, ha mindjárt a legelején el tudnánk idáig jutni. Ha nem akarnánk az elején sem semmit, ha tudnók már a legelején rámondani valamire: ez így jó, mert így van. De jaj, sok fájdalom és sok könnyes éjszaka kell, míg ezt ki tudjuk mondani. Ilyen dolgok jártak zsibbadt agyunkban most is, lassu fordulással, lustán, amint ott ültünk a tenger fölött. Néha azonban, mikor a lármás nagyteremből egy-egy diszsonáns hangtöredék, vagy fény sugar szaladt közibénk, úgy éreztük, úgy sejtettük, hogy még várnak ránk új dolgok. Hogy talán még valami vészes, nagy tragédia is vár ránk és talán valami új, idegen öröm is.

Az ilyen gondolatok, az ilyen örömökre és sirásokra való vágyódások az utolsó felvillanásai voltak bennünk az életnek, amelyeknek nincs is célja, csak sirások és nevetések váltakozása. Sirás-nevetés-sirás-sirás-nevetés. . . Ez az élet. De mondhatom, ezek csak öntudatlan utolsó fel-

villanások voltak, mert mi már, mi hárman, akik ott ültünk az erkélyen és alattunk és körülöt-tünk olyan volt a tájék, mint valami romantikus szinpadi díszlet, mi hárman már nem éltünk.

Mások esetleg, más egészséges lelkű emberek ilyenkor még rugkapáloznak, veszekednek és sirnak egy kis darab életért, egy kis színes rongyfoszlányért, de mi bennünk már volt annyi — nem tudom micsoda, — differenciálódás, hogy egy fáradt kézlegyintéssel el tudtuk intézni mindazt, ami hátra van.

Mindegy! Lassankint üres lett a nagyterem, egymásután ol-tották el a csillárokat, csak mi hárman maradtunk az erkélyen. A nagy épület teli volt emberekkel s valami különös, talán beképzelt érzékenységgel megéreztük, mint élnek és alusznak a falak mögött. Foszladozó életű és beteg ember volt a többi is, mint mi, de ezek, mint az egészséges lelkű emberek általában, nem vettek tudomást a nekik kellemetlen dolgokról és elegánsan, üres nézésükkel elnéztek fölöt-te, a halál fölött, amelyik pedig rávetette árnyékát az egész nagy palotára.

Ezek aludtak és pihentek, de mi három, nagyon beteg, nagyon összetört életű emberek, nem is tudtunk volna már így pihenni. A mi egész mostani életünk egy nagy pihenés volt: megbujás az új dolgok, az ismeretlenek elől.

Márta, a leány fázosan magára huzta a kendőjét s megszólalt:

— Fázom . . .

Péter fölkelt szó nélkül, halkán, utánna fölállottam én is és mentünk. Összeringó, lassu lépésekkel mentünk a lány szobája felé s az ajtónál megállot-tunk. Márta szótlanul nyújtotta a kezét mind kettőnknek és mentünk mi is, a mi szobánkba.

A villanylámpa sárgán festette be egykedvű, szomorú arcunkat, két tűzesszemű, halvány arcot. Aztán gépiesen mozdaltak meg a karjaink és el kezdtünk vetközni. Fáradtan koppantak a cipőink, amint ledobtuk őket a padlóra s pár perc múlva már ágyban voltunk.

Aztán sötét lett.

Péter szólalt meg először. A hangja melegen, buján, érzékenyen csengett.

— Láttad? Az ajka . . . a szája . . . a szája! — a hangja most suttogóra, elfojtottá vált. Ott vibrált benne a sok forró, elfojtott indulat.

— A száját, János . . . A száját . . .

Az én lelkembe nagy kese-

rőség szállott, de nem sokáig tartott ez sem, mert valami bán-tóan egyöntetű nyugodtság szállott a helyébe. Nem tudom hogyan van ez. Éreztem, hogy fájni kellene a lelkemnek, mert jaj, én is épen úgy láttam a Márta száját és arcát.

Péter tovább beszélt:

— Jól van, János. Meg leszünk mi így.

Tudod én érzem, hogy nincs már sok hátra. Ez a beteg, foszladozó masina egyre fogy, kopik.

Megleszünk így valahogy János! Így egymás mellett, hárman . . . Mert jól tudom én, hogy neked is forró a Márta szája . . . hogy te is érzed, milyen jó lenne belecsókolni a lázas, beteg, halvány arcába, amelyik olyan lehet, mint a bársony.

És hogy te is szoktál éjszaka sirni . . . Jól van ez így . . . Ami agyoncsapott életünknek jó lesz ez a befejezés . . . Így szépen, lassan, csöndben befejezzük az életünket . . .

Tudod János, éreztem már ezt másképpen is. Szóltam magamhoz már így is: én még akarok. Érzem már ugyanis, hogy erő és vér pezseg bennem és már volt úgy, hogy kiegyenesítettem a derekam is és a hangom talán magambizó volt, amikor mondtam: élni akarok.

A k a r o k !

De tudod János, akkor jöttek a siralmas és bus dolgok, az igazság, amik egyszerre agyonütötték a magambizásom. Egyszer, tudom, fölakartam emelni egy ládát. Rongyos kis láda volt és mégsem tudtam.

Te sem tudtad volna, János.

Elkezdtém köhögni tőle és megint kiköhögtem egy darabot a tüdőmből. Akkor nagyon bánatos lettem, hogy én már előbb tartok, mint ti. Te meg Márta. Ha csak egy félórával is, de közelebb vagyok a halálhoz. És majd megbolondultam, hogy én előbb halok meg és nektek lesz egy zavartalan félórátok, amiben megcsókolhatod a Márta száját.

Ez fájt, hogy majdnem ordítottam fájdalommban. De mikor megláttam másnap, hogy Mártának is sápadtabb lett egy árnyalattal az arca és hogy neked is hajlottabb lett a derekad, elmúlt a fájásom.

Szinte ujjongani szerettem volna, hogy megint együtt vagyunk.

Máskor meg te lettél egyszer rosszabbul. Jaj, hogy siettem fölemelni a ládát, hogy újra köhögjek tőle és hogy újra együtt legyünk.

Mert féltem, hogy lesz egy

nyek és ami kapható, az rendkívül drága. A kékgalicot szőlőpermetezésnél nem lehet helyettesíteni, ellenben a tavaszi vetésnél a mag csávázására igen jól helyettesíthető Corbin megvédő szerrel, mely a mai viszonyok között olcsóbb, mint a kékgalic és alkalmazásának egyszerűsége, valamint üszök elleni megbízhatósága miatt, a legnagyobb figyelmet érdemli. A gazdaközönség jól teszi, ha már idejekorán ellátja magát Corbin magcsávázó szerrel, mert a vasúti szállítás nehézségei ugyanis meglássítják a szállítást. Tudomásunk szerint a Corbin használható tavaszi és őszi vetésnél, buza, árpa, rozs, zab és kukorica csávázásához. A Corbin nemcsak üszök ellen védi a magot, hanem egyszersmind megóvjá a gazdát varjúk, galambok, egerek kártévésétől is az elvetett magnál, mert a Corbinnal csávázott magot ezek az állatok utálják. Ezen kiváló szert már Magyarországon is gyártják, még pedig Ujpesten Dr. Keleti és Murányi vegyészeti gyárában. Nevezett gyár már eddigi cikkeivel is, pl. a lysoformmal országos híretté szert.

— **Krumplija** akinek van eladó, jelentse be még a mai nap folyamán, vagy holnap délig T e m e s k ö z y G e r z s o n-nál, a földm. minister gazdasági tudósítójánál (anyakönyvi hivatal.)

— **Emelkedett a sör ára.** Tekintettel arra, hogy a sör előállításához szükséges árpának magas az ára, a gyárak a sör hektoliterjét 8 koronával emelték, így a vendéglősök és kereskedők is kénytelenek voltak a pohár sör, illetve az üveges sör árát is felemelni.

— **A kukoricakenyér recipéje.** A bpesti községi kenyérgyár receptet tesz közzé arról, hogyan kell tiszta tengerilisztből kenyeret sütni. A mód a következő: Először kovász készíten-dő, még pedig kétszázötven deka tengerilisztből, hozzáadva ehhez két és félliter gyengén langyos (ártézi vízhez meleg vizet öntve) vizet és tizenöt deka élesztőt. Ezt a kovászt egy és háromnegyed óráig kelésnek kell átengedni. Ha a kelési idő letelt, akkor még háromszázötven deka tengerilisztet és három liter ugyancsak gyengén langyos vizet kell a megkelt kovászba tenni, továbbá husz deka só. Ezután az egész anyagot összegasztjuk, a befejezett dagasztás után pedig meg lehet alakítani a kenyércipókat. Az alakított kenyércipók körülbelül öt-tíz percig pihjenek, ez idő letelte után pedig tegyük őket a jól fűtött takaréktűzhely sütőjébe, ahol egy óra alatt kisülnek.

— **A marha só** ezután zsákokban poralakban 50 kg. mennyiségben, ezenkívül 5 és 10 kg.-os sajtolt kockákban kapható. Poralakban a marhasó 5-10 kg. mennyiségben is kapható a kereskedésben, azonban a csomagoláshoz szükséges zsákot vagy más edényt e vevő tartozik adni.

— **Földbirtokosaink** figyelmébe ajánljuk Dr. Keleti és Murányi cégnek mai hirdetését, mely a tavaszi vetés és az ideai aratás érdekében fontossággal bír.

szabad félórám Mártával, ha te előbb halsz meg János, én félek ettől a szabad félórától . . . én nem merném megcsókolni a száját . . . azt a forró, bársonyos száját . . . én nem merném, János . . .

Együtt megyünk mi, János. Milyen szép is lesz az.

Három elesett, meggyötört és beteg életű ember szive egymáshoz hajol. Három elesett, félrerugott, haloványarcu ember lábbujhegyen, szép csöndben, lassan egymáshoz bujva, egymás kezét fogva elmennek innen . . .

Milyen szép is lesz ez . . .

Péter is elhallgatott, majd fölkel, odament az ablakhoz, kinyitotta, kitárta a karjait és hangosan, buzgón belezokogott az éjszakába.

A kertből iriszek nehéz illatát verte fel a tavaszéjszakai eső.

Eladó ház.

3 szoba, konyha, kamra, pince és mellékhelyiségekből álló ház eladó. Ertekezni lehet Gubcsik János tulajdonossal (Varga Péter kovács és Guttman Izsák szomszédságában.)

Értesítés.

Van szerencsém t. vendégeimet értesíteni, hogy Laci bácsinak nevezett kocsisomat elbocsátottam és helyette másikat állítottam be,

Midőn erről t. vendégeimet értesitem, egyben kérem továbbra is szives pártfogásukat és minden igyekezetem oda fog irányulni, hogy t. vendégeim igényeit a legnagyobb mértékben kielégíthessem.

Kiváló tisztelettel

Neuwirth Jakabné
bérkocsi tulajdonos.

Egy a piac közvetlen közelében lévő ház 110 kor. évi hasznobérért és a közvetlen közelében lévő 300 □-öl kert feles művelésben kiadó. Czim a kiadóhivatalban.

Szarkáné házában a kórház mellett kisebb-nagyobb lakások kiadók, 3 vagy 4 szobás lakás is kapható. Értekezni lehet a tulajdonossal Zöldfa-utca 9. szám alatt.

Országos érdek

hogy az idei termés fényesen sikerüljön, kötelessége tehát minden földbirtokosnak a tavaszi vetést idejekorán kártevések ellen megvédeni. A vetőmagnak ellenségei: a varjúk, egerek, hangyák és az üszök, melyek ellen biztos védelmet nyújt a kitünő

C O R B I N

csávázó-szer, mely 8 év óta bevált, miként azt tudományos intézetek, valamint gyakorlati gazdák alapos kísérletei hitelesen bizonyítják. A Corbin nem befolyásolja a vetőmag csírázó képességét! Buza, rozs, árpa, zab, kukorica, répa, kender, konyhavetemény stb. magjainál alkalmazható egyaránt kitünő eredménnyel. A jelenleg drága kékkővel való csávázás, mely csak üszök ellen véd, teljesen elmaradhat.

Megrendelések idejekorán lehetőleg azonnal eszközrendők, mert a vasuti szállítás számos vonalon akadálylyal jár.

Rögtön küldünk árajánlatot, (igen egyszerű) használati utasítást és bizonyítványmásolatokat érdeklődőknek.

Dr. KELETI és MURÁNYI vegyészeti gyára Ujpesten, valamint a főelárusító:
Özv. GRÜNWARD JÓNÁSNÉ, ABONY.

Uj temetkezési vállalat

nyílt meg a kaszárnya közép épületében.

SZERDAHELYI JÁNOS

könyvnyomdája

ABONY (Pestmegye) kaszárnya épület

Ajánlja teljesen ujonnan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁT

bármiféle nyomtatványok elkészítésére, a legolcsóbb árak mellett.